

ŽELJKA
BOC

Ni
sam
otišla

ŽELJKA BOC (Zagreb, 26. studenoga 1976. – Marija Bistrica, 29. studenoga 2002). Pisanjem se bavila od nižih razreda osnovne škole. Za svoje radove na raznim natjecanjima često je bila nagrađivana. Maturirala je 1995. godine u *I. ekonomskoj školi* u Zagrebu. Iste te godine zaposlila se u knjigovodstvenom uredu u Mariji Bistrici (gdje je radila do početka 2002.). Prvu zbirku pjesama *Lattice i sreća* izdala je 1997. godine. Pjesme je objavljivala u različitim zbornicima i publikacijama. Povremeno se bavila crtanjem, a svoje je radove prvi put javno izložila u knjižnici *Bogdan Ogrizović* u Zagrebu na predstavljanju zbirke *Lattice i sreća*. U međuvremenu je završila *I. pjesničku školu Maje Perfiljeve* u Zagrebu te je pisala tekstove za glazbu. Voditeljskim poslom na Radiju Marija Bistrica honorarno se počela baviti 1999. godine, gdje je uređivala i vodila autorsku emisiju *Da sam ja netko*. Od ožujka 2002. godine profesionalno se bavila voditeljsko-uredničkim poslom na Radiju Marija Bistrica. Bila je stalni suradnik glasila *Svetišta Majke Božje Bistričke Milosti puna*. Vodila je mnoge kulturno-zabavne priredbe i manifestacije, koncerte, prezentacije, a na pjesničkim tribinama nastupala je kao recitator. U Bedekovčini na pjesničkim *Susretima riječi* 2002. godine njezina pjesma *Na odjelu papirnate konfekcije* uvrštena je u trideset najboljih pjesama u Hrvatskoj. Također je bila članica *Hrvatskozagorskoga književnog društva*. Svoju drugu zbirku pjesama *Geometrija* tiskala je u studenom 2002. godine. Trinaest dana nakon predstavljanja svoje druge zbirke pjesama tragično je završila život u prometnoj nesreći.

Željka
Boc

Ni
sam
otišla

Nakladnik:

Općinska knjižnica i čitaonica Marija Bistrica

Za nakladnika:

Mira Pižir, mag. bibl.

Priredili:

Enes Kišević, pjesnik

Mira Pižir, mag. bibl.

Recenzenti:

Enes Kišević, pjesnik

Ivančica Tomorad, prof.

Marija Lamot, prof.

Urednica i lektorica:

Ivančica Tomorad, prof.

Likovne urednice, dizajn i vizualna oprema:

ORGANIZAM

Bernarda Cesar

Marija Juza

Monika Markić

Tisak i uvez:

Kerschhoffset

Naklada:

300 primjeraka

Marija Bistrica, veljača 2023.

ISBN 978-953-8272-05-9

Željka Boc

NISAM OTIŠLA

Marija Bistrica, 2023.

Nisam otišla

Naš stih je život koji dušu svira.

A. G. Matoš

Nisam otišla – piše Željka Boc u pjesmi *Razlog ostanka: Bio je prekrasan plav i sunčan dan.*

Vjerujem ti, Željka, da nisi otišla. Ne samo ja, nego i Mira i Ivančica i svi pjesnici koji zbog tebe dolaze u Mariju Bistricu, vjerujemo da si još uvijek u našem dahu prisutna i da nas tvoja riječ svaki put iznova nadahnjuje.

Ne samo poezija, tebe je, Željka, i nebo izabralo: Poezija – da zauvijek ostane mlada. Nebo – da nas plavet njegova tvojim očima gleda.

Uvijek kada izgovaram tvoje ime Željka Boc, vidim veliku crvenu ružu sa štitom od oštra trnja. Jednakom me magijom privlači i njezina ljepota i njezino trnje. Trudio sam se da i ovaj izbor bude pun takvih ruža, ruža koje sliče i Željki i onima koji ovu knjigu drže u ruci. Premda će takve latice stihova pomni čitatelji i sami prepoznati, napomenut ću neke od pjesama: *Ako me promatraš, Sjećam se, Zalutala ljubav, Bol, Trajati, Geometrija, Rascjep, Odvikavanje...*

Sretne su ruže koje je Željka riječima svojim ubrala. Njihov miris i ljepota nikada neće uvenuti.

Enes Kišević

Željki u spomen

Samo prodi tiho i ne boj se!
(*Jato modrih ptica* – Željka Boc)

Pred nama je knjiga, opredmećeni dio pjesništva i života Željke Boc. Izbor pjesama iz dviju zbirki objavljenih za Željkina života, *Latice i sreća* i *Geometrija*.

U nekim tumačenjima umjetnosti tek djelo odvojeno od autora koje postaje nezavisno, jamči kvalitetu, dok je u drugima nemoguće odvojiti život autora i stvaranje djela. Kako god, u slučaju Željke Boc, iznenadna i neočekivana životna situacija razdvojila je život i djelo pjesnikinje. Djelo je bilo primorano sebi pronaći put i zaživjeti u srcima drugih ili utihnuti. Zahvaljujući skupini marijabistričkih entuzijasta koji su znali vrijednost Željkinе poezije, ona je zaživjela na Recitalu ljubavne poezije Željka Boc. Željki u spomen Recital traje već 20 godina, a možda samo, Rilkeovim stihovima rečeno, *koliko trenutak traje/ da svemu te životu dam za ljubav/ kao hvala što se daje...*

Neumitno je postaviti pitanje slutnje... Je li umjetnost velika slutnja, upravo onoga što se Željki dogodilo, pa je gotovo u svim pjesmama anticipirala taj trenutak već i u samim naslovima pjesama *Ja imam samo svoju pjesmu, Tamo gdje se slijeva moja svjetlost, Željela sam samo trajati, Pristanak, Na površini vremena, Jato modrih ptica, Nisam otišla*. Gotovo paradoksalan je način na koji je Željka izražavala svoje pjesme. Svakodnevne stvarnosne situacije, minuciozno iskazane u detaljima, perfekcionistički je uklapala u metafizičku sliku svijeta prolaznosti i tragičnosti te žudnje za neprolaznim. Atmosfera u pjesmama, osim zadivljenosti ljepotom prirodnih pojava i nebeske modrine *Možeš*

li zamisliti vječni dan/ kao u okviru raspeti gobleni:/ modrina dobivena ubodima igle. (Na površini vremena), sadržala je i svojevrsan oprez, strah i tjeskobu. Svakoj tvrdnji, svakoj riječi Željka je suprotstavljala i onu protuslovnu, kao npr. u začudnom i snažnom stihu modrina dobivena ubodima igle. U Željkinu pisanju postignuta je ravnoteža racionalnog i iracionalnog (apolonijskog i dionizijskog), što prema F. Nietzscheu odgovara biti umjetnosti. No, u intimnim prostorima Željčina bića, temeljna odrednica pisanja bila je ljubav, snažna i ubrzana potraga za sobom i bliskim bićima, kao da je znala kako malo vremena ima. Sagorjela je. U najkraćoj pjesmi svojih zbirki zapisala je: *Ljubav nikad nisam štedjela./ Zašto se onda čudim što je nemam? (Ljubavna štednja)* Ljubav je poveznica, u ontološkom, etičkom, duhovnom i tjelesnom, smrtnom i besmrtnom smislu, među bićima.

Sa samo dvije zbirke pjesama Željka je pokrenula niz književnoteorijskih, estetskih, socijalnih refleksija svoje poezije; otvorila prostore nadahnuća za bića koja su joj poetski bliska. Zrelo spoznala ljepotu i težinu života. Oprezno pristupala pisanju, voljenju, djelovanju...

Ali tragično nepredvidiv trenutak odnio ju je s njenog „brijega” u bespovratni, neobjašnjivi ponor. *Na kraju predstave/ ne mogu smoći snage/ da izrazim svoja ushićenja..../ Na kraju predstave/ ostajem sama/ pred gomilom ukočenih sjedala. (Tamo gdje se slijeva moja svjetlost)*

S ljudskih pozicija, voljela bih da je tu. Sada bi imala 46 godina... vjerojatno djecu, lijepu kao što je ona bila. Strašno je razmišljati o razlozima... Polazište riječi je tišina, koju rijetko tko uspije izreći. Željka je to pokušala. Na koncu je čitavom sobom otišla u tišinu. Ostavila nam je ljubav koju lijepim stihovima obnavljamo i živimo, Željki u spomen.

X

W

W

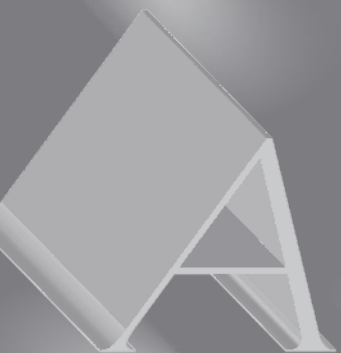
S

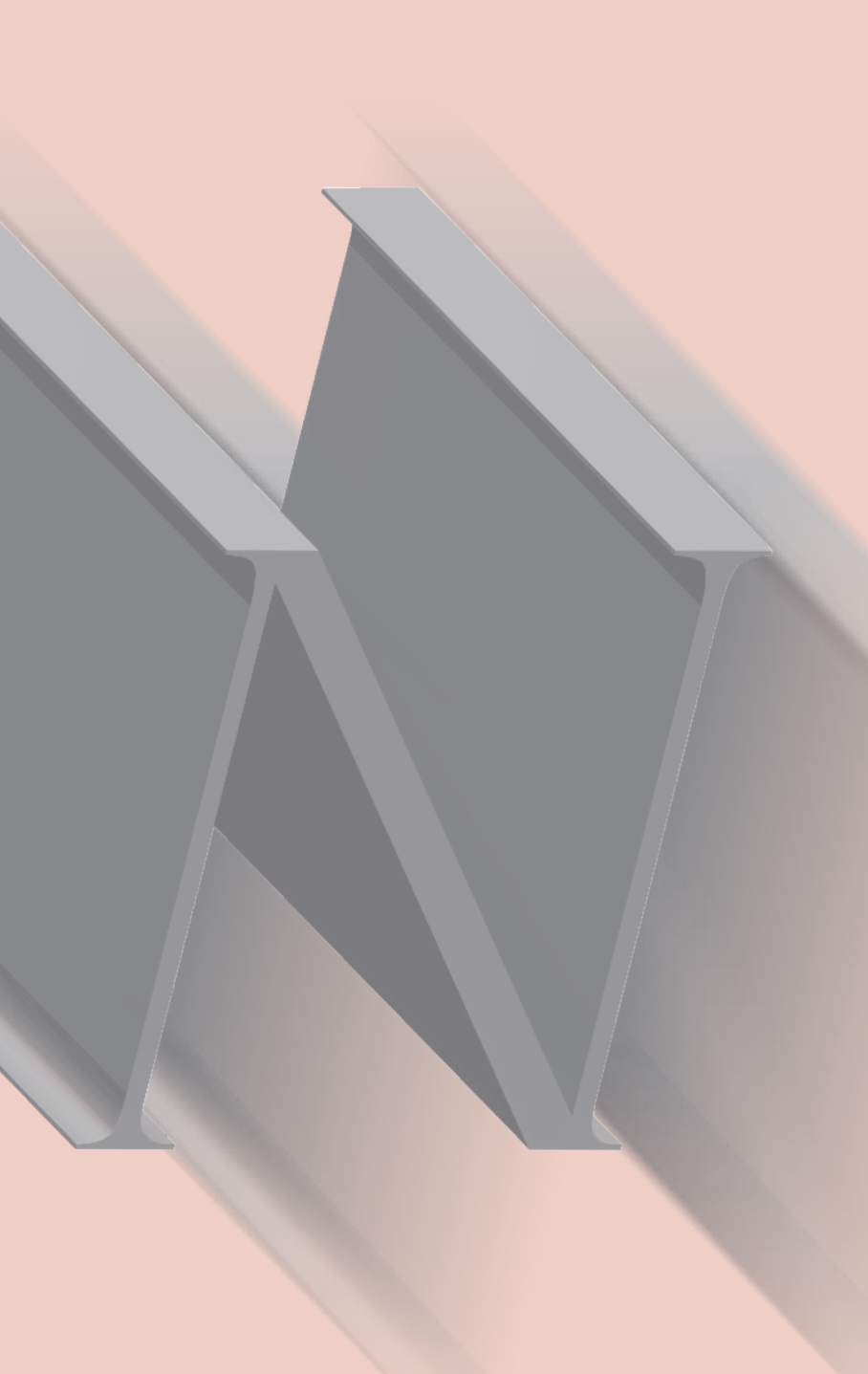
T

T

P

P

TAMO GDJE SE SLIJEVA MOJA SVJETLOST

Na kraju predstave
ne mogu smoći snage
da izrazim svoja ushićenja.

Na kraju predstave
ostajem praznih posudica
u kojima sam skrivala
božanstveno nadahnuće i zrno dara.

Na kraju predstave
osluškujem kako nestaje jeka
pljeska zahvale i oduševljenja.
Poslije predstave pucketaju
u reflektorima čestice vrućine
kojom živjele su riječi
slivene u svjetlost,
raspored osvjetljenja
i igru zraka na povećem platnu.

Na kraju predstave
ostajem sama
pred gomilom ukočenih sjedala.

DJEČJI SAN

Opet sam se zatekla sama
i vidim se
kako otuđujem vrijeme djevojci
koja bi bez mene
možda i imala priliku.
Oštećena je mojom tišinom.
U cijeloj priči
samo su moja ramena živa,
i trbuh!
Pomiču se kod disanja.
Koja to od nas dvije diše?
Da mene nema,
možda bi se ta ramena
ponekad i zatresla
i trbuh bi stegnuo mišiće
od smijeha, ponekad
da se ne zateknem sama.

LATICE I SREĆA

Brojim latice cvijeta:
voli – ne voli...
u svakoj je djelić svijeta,
svaka bar malo boli.

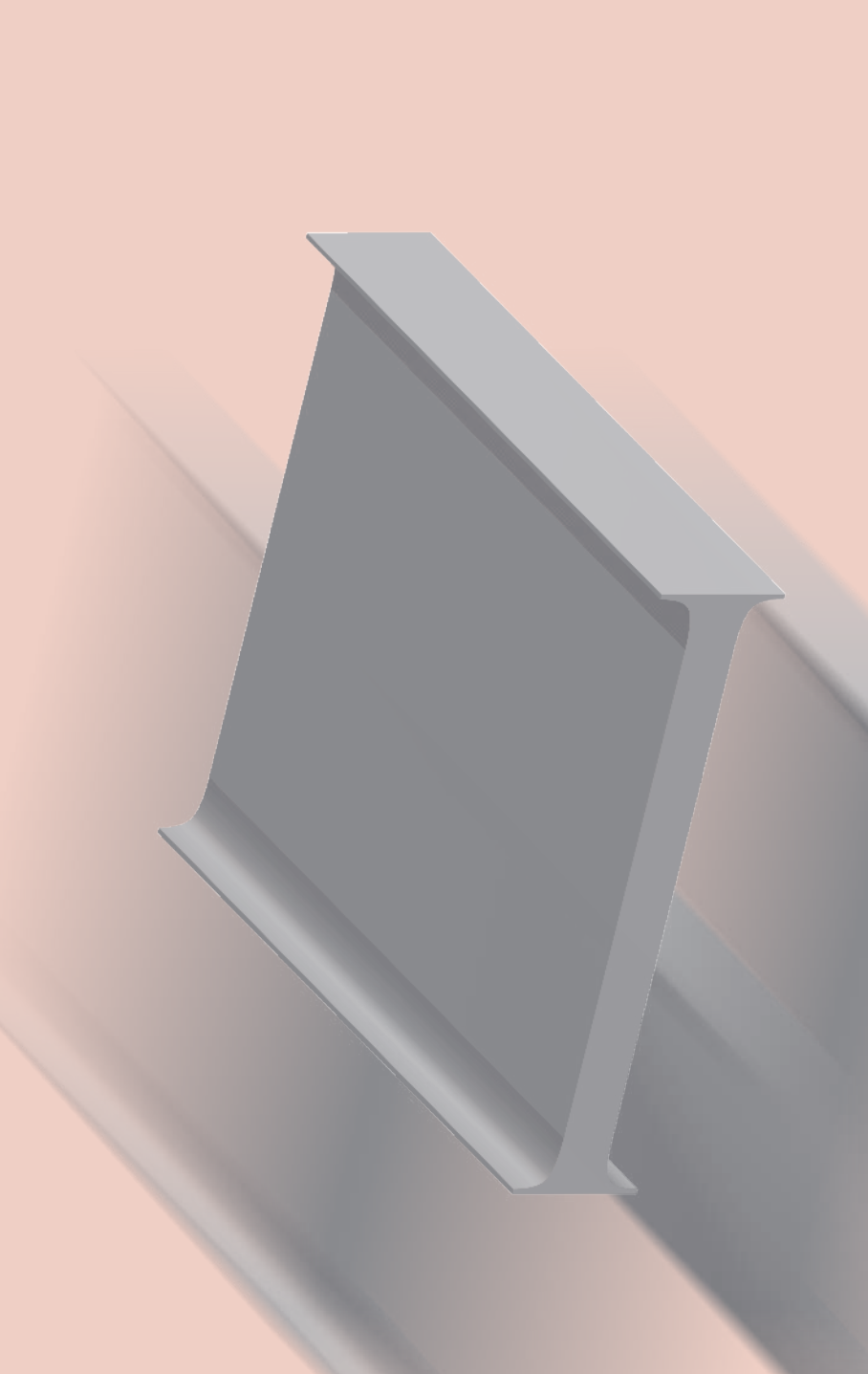
Idem. Otkidam drugu,
kidam bjelinu cvijetka
u njoj prepoznam tugu,
idem od početka.

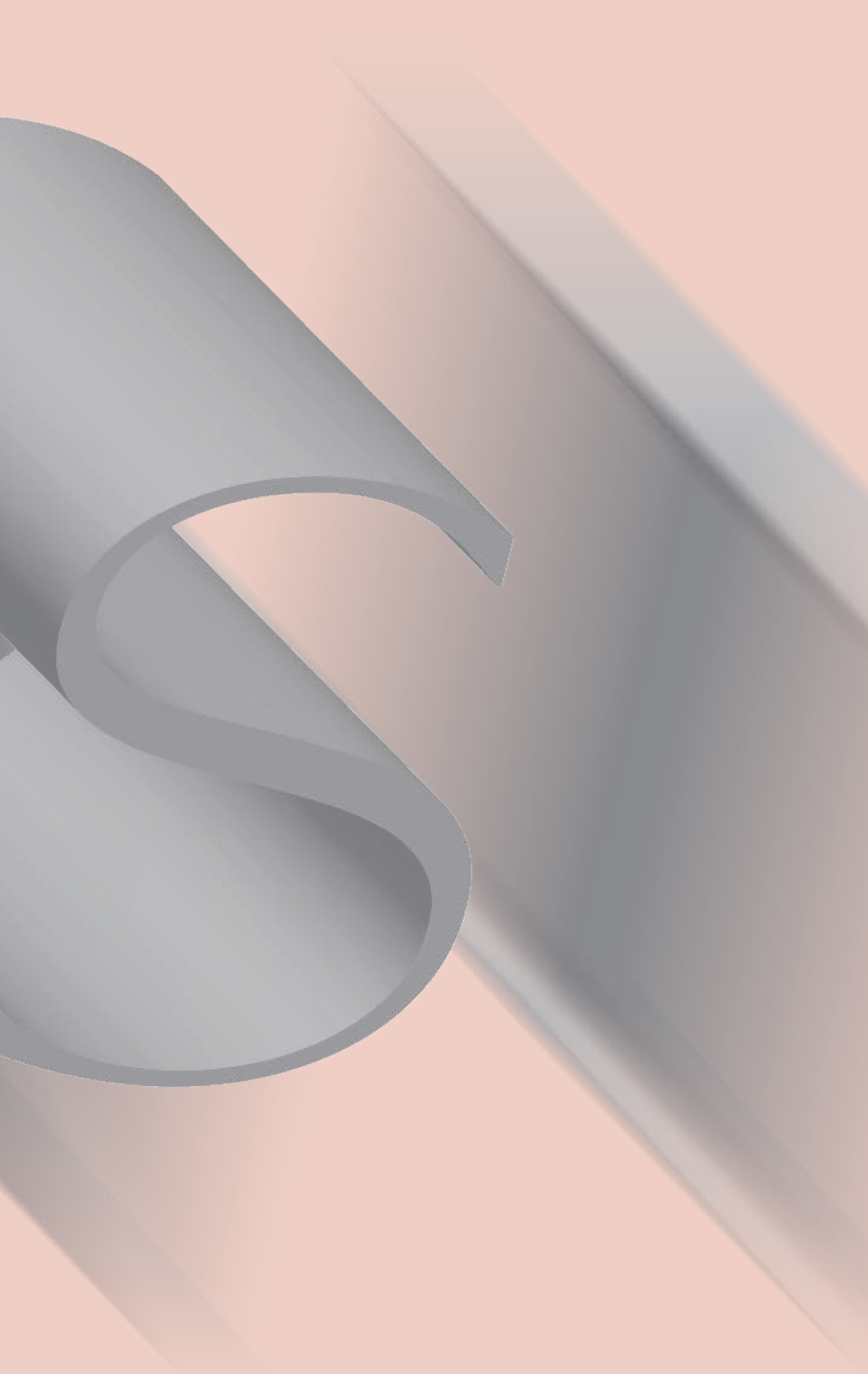
Ne vrijedi zbog toga kidati cvijeće
neka raste, bar ono u sreći,
...jer, ne mora uvijek biti ljepše
onom tko je veći.

SAMO DA POZDRAVIM DAN

I jutros ću ponovno
čim se probudim, još onako snena
i izmučena snima
otići među rosno cvijeće
samo pozdraviti dan.
Samo da pozdravim dan
da ga pozdravim pogledom i uzdahom
i da mahnem rukom
i zaželim da zamiriše proljetno i cvjetno
obogaćen jednom ljubicom više
i usrećen jednom sjajnijom zrakom
i listićem breze zelenijim...

Na zemlji vlažnoj od rose i noći
kleknut ću među cvijeće
samo da glasno pozdravim dan.

GLADNA SAM PLAVOG

U dane kiša i sivila
ja se skrivam u svojim sobama
i čeznem za plavom bojom neba
i samo sam željna modrine.
A kad se napokon nebo raspupa
u latice svojih potočnica
ja se tiho u sebi radujem,
tiho da me se ne čuje.
Pravim se da mi je svejedno,
ne želim gledati u plavo,
a nebo me čeka danima
u svojim plavim košuljama,
a onda se opet zavije u svoje tuge,
u svoje kišne dane...
...i ja bih opet plavetnila,
ali nebo me više ne gleda.

SVJETLOST STVARA ZVUK

Danja svjetlost stvara zvuk
ona galami i šumi,
žamori i jeca.

Bez reda, svi zvukovi odjednom
guraju se i stvaraju buku.

U noći je sve drugačije.
Svaki zvuk za sebe,
jasan i raspoznatljiv
nepredvidljiv i svečan.

MUŠICE

Neprimjetno jato mušica,
kao živi smotuljak prašine.
Živnule su pred kišu!
Zbunjene – ulijeću mi u oči.
Ubijam ih suzama.

NA POVRŠINI VREMENA

Možeš li zamisliti vječni dan
kao u okviru raspeti gobleni:
modrina dobivena ubodima igle.

Plavo boje indiga,
plavo boje očiju,
plavo boje potočnica...

Vječna svjetlost žara
na modrini nebeskog platna...

Možeš li zamisliti sreću
u majušnim poljupcima tratinčice
i u plesu pčela ispred košnice?

Možeš li zamisliti sebe
okružena glasovima prirode,
okružena mirisom i mekoćom vjetra?

Možeš li osjetiti sebe
na površini vremena?

NEŠTO O NEČEMU

Već dugo, zaista već dugo vrijeme
pokušavam reći
nešto o nečemu
što me isto toliko dugo
nečim mami da drijemam
i kuda god se okrenem samo pijesak.
Uvijek isto, meko propadanje
hladnih stopala u sipinu,
cipele zasute sitnim kamenčićima.
Bez livada i trave
bez vjetra i zvijezda
bez jaruga i močvara.
Sve ravnica unedogled
i sve sama sipina i pijesak.

PRIZNANJE

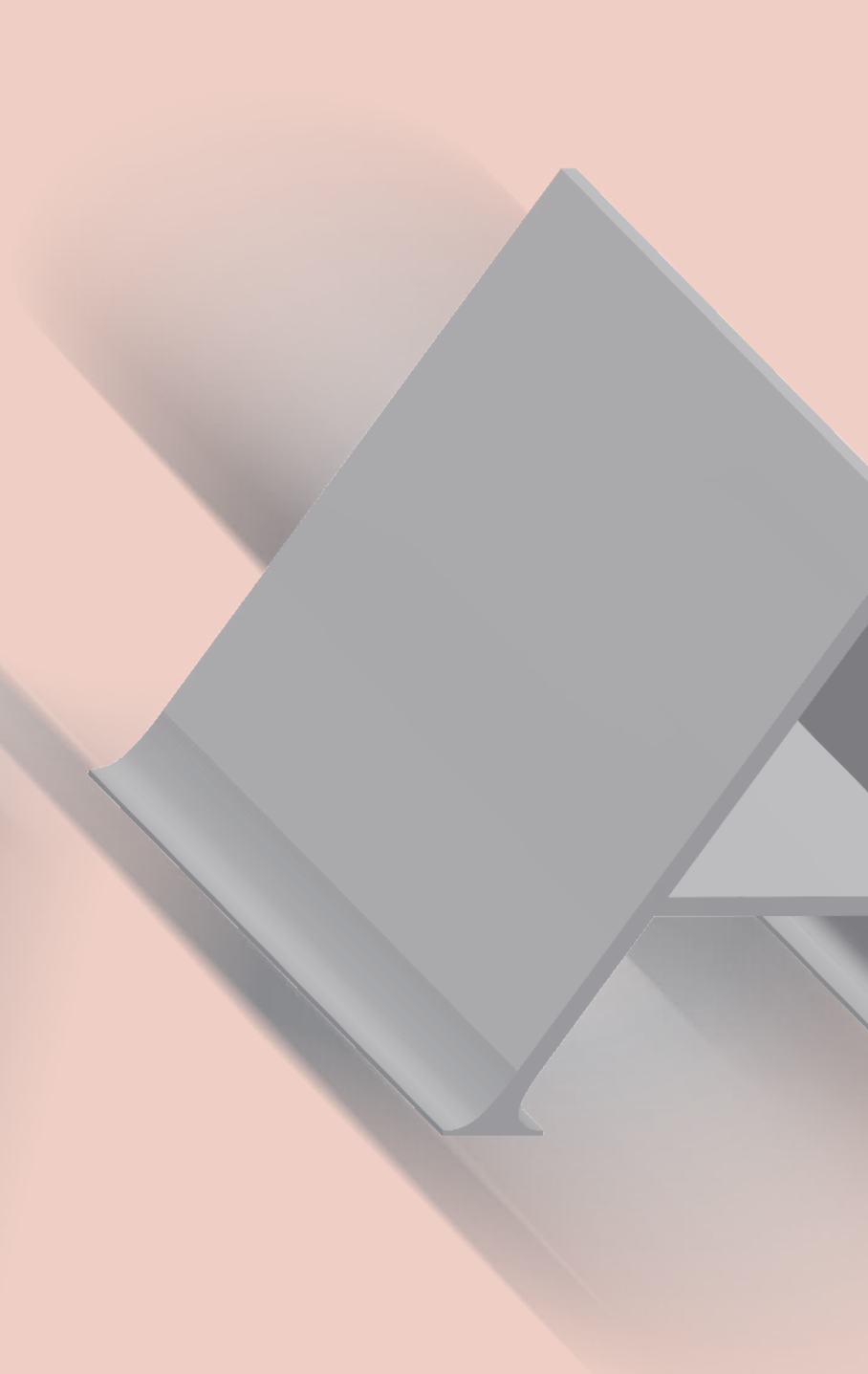
Hoću li ikada uspjeti
onako iskreno i naglas,
pred svima
zaplakati
iz dubine svog bola
i hoću li moći priznati sebi
da se zapravo bojim
da mi se slučajno ne prikrade sreća
i da mi se nešto
lijepo ne dogodi?

TREBAM VREMENA

Ja ne mogu,
trebam vremena.

Ja ne mogu pucnuti prstima
i plamtjeti bezglavo i nestvarno,
trebam vremena.

Ja ne mogu pucnuti prstima
i više ne osjećati ništa,
trebam vremena.

Dvaput je sijevnulo neočekivano, snažno,
a činilo se da će proći bez kiše!
Par prvih krupnih kapi me promašilo.
Munje je radala modrina.
Oblaci su bježali pred goničima.
A onda je još jednom sijevnulo,
zanjihala se večer od groma.
Od tada hodam s rascjepom u duši.

NEODREĐENA

Ova mi je melodija danas tako draga.
Pa nisam je nikad voljela!?
Bože, kako umirujuće zvuči.
Kako godi mome miru...
Oni se stapaju zajedno:
melodija i mir.
Bez riječi.
Bez određenog ritma.
Neodređena.
Melodija opuštenosti.
Volim danas ovu melodiju.

Jesam li ono prije bila ja?
Ili sam promijenila ukus?
Nije istina.
Danas samo više osjećam,
osjećam i život ove melodije.

JOŠ JEDNOJ ANI

Čini li ti se ponekad Ana
da sunce zalazi već prije svitanja
dok čekamo znatiželjni što donosi jutro...
Ana, suze neba padaju tiše
dok ih zaustavljamo pogledima...
Osjećaš li blaženstvo vremena
dok diraš latice tek procvalih ruža?
Ana, kada i posljednji leptir
ode snivati o dužem životu,
ostajemo sami – prepušteni sudbini,
Hladnom vjetru i teškim gromovima.
I dok ostajemo sami na dugoj sivoj cesti
koračajući tek onako... po lokvama
opet čekamo zoru i blistaj
iz dubine nečijih očiju...

IGRAJ SE SA MNOM!

Igraj se sa mnom
kao nekad u travi
do samog predvečerja i prve rose.
Igraj se sa mnom
ispod mirisnih listova oraha
na trulom panju,
sa bočicama „Vegete” i „Voćnog jogurta”.
Igraj se sa mnom
u toplom blatu
pravit ćemo neke nove figure.
Igraj se sa mnom
u busenu tratinčica,
drobit ćemo prstima crvene mrave.
Igraj se sa mnom
ispod stabla lješnjaka
krast ćemo vjeverici večernji obrok.
Igraj se sa mnom
nek nas zovu mame kao nekad...

Ne žuri!
Pa i nije se ništa promijenilo
od onih dana
kada nam je onaj panj
bio dovoljan da zajedno
sklupčamo tijela na njegovoj ravnini.
Sjećaš li se kako smo krale
susjedima mahune
i tjerale kokoš da snese jaje
da bi ga potom umutile u blato?
Pusti nek zove tvoja mama,
pusti nek one popiju kavu.
Daj da ti onakvim blatnim prstima
ispletem najljepšu pletenicu na svijetu.
Pusti nek ozebu bosa stopala
na vlažnoj travi ljetnog predvečerja.
Igrajmo se još jednom
onako dugo, za inat majkama,
pa što ako za kaznu
ne budemo smjele gledati crtić.

NISAM ARETA

Tu i tamo mi se učini
kao da je narušen sklad
slijeda misli u mojim razmišljanjima.
Tu i tamo mi se učini
da je vjera
samo iluzija bez temelja,
teorija lomljena kroz vjekove.
Tu i tamo mi se učini
da je već odavno netko
izvukao ove riječi iz života
o kojima tek sad pregovaram.
Tu i tamo mi se učini
da je Aurora erigona,
da nisam Areta,
da je život Diktije.

Za mene ne postoje ograde
ni kameni stupovi gusto nabodeni.
Kroz žičana pletiva
provlačim se spretno, bez ogrebotina.
Čitav mi prostor pripada i ja se gubim.
Nema hramova pred kojim se klanjam,
osjećaj za sveto nestao je s gubitkom
nevinosti
ili možda još i ranije.
Putujem i uzimam ponuđeno.
Ne otimam jer lijenost mi se lijepi za stopala
ne osjećam jer promrzlo je tkivo ljubavi
i kapi iscijeđene ne upijaju se, samo kliznu.

U MISLIMA NA VJEČNOST

Mirna sam danas
udubljena u misli
i zagledana u tužne boje jeseni,
slušam stare kajkavske pjesme,
uspavana od kapljica kiše na prozoru...
Pomiješana sa mirisom jeseni
dremuckam u sebi, a vani
miris voska i rasute latice krizanteme...
ova me lijepa svijeća podsjeća
na vedute* iz jednog dječjeg rada...
Groblje je živnulo!
Svuda raštrkano cvijeće,
kišom ugašene svijeće.
Gle! Na ovom grobu
su blatom zaprljane latice...
Mirno je cvijeće,
tek tu i tamo koja grana smreke uzdiše.
Zvoni zvono iz crkve,
moj se pogled rasuo
među zvijezdama...

VELIČANSTVO PATNJE

Prostorom arhiva ljubavi
razmještam knjige po policama.
Otvaram nasumce stranice:
u stihovima prepoznam sebe.
Prikliješten u pogledu
ostaje odnekud poznati izraz.
Smiješak na poklon sjećanju.
Urezuje se još jedan zarez
u dubini vlastite patnje.
Njezin izgled je sasvim solidan
u jutrima i tijekom dana.
Njezine konture su najizrazitije
uvečer kad se sprema
za još jedan provod,
za noć u kojoj će opet biti kraljica,
kraljica u veličanstvu svoga imena,
ona će to biti zauvijek,
zauvijek patnja.

PATIM

Patim.

Patim na analizu.

I na sigurnost patim.

Patim od pravih poteza

i od hladnoće patim.

I ljudi pate.

On pati zbog mene.

Oštrinom ga zasijecam

preciznošću ga odbijam,

smireno pogledam

djelujem sigurno, snažno,

a patim.

Bol se ne vidi!

Osmijeh stakleni zasljepljuje

i zazebe caklina.

Pravim se da ne

(a patim) i ne štedim se.

Bojama se tješim

i varam istovremeno,

crno radi oštrine

i crveno u detaljima, precizno

patim.

SJEĆAM SE

Sjećam se, bila je hladna večer
razigrana vjetrom mlade jeseni.
Mjesečina me pratila
do mjesta našega susreta.
Ti si kasnio točno dvadeset sekundi,
a ja sam se tobože ljutila,
samo da vidim onu dječačku nemoć
u tvojim vedrim očima.
Sramio si se poput djevojčice
kad joj kažu da ima prljavo ispod noktiju.
Ja sam uživala u tvom nespretnom
ispričavanju
i trudila se da si prerano ne priznam
kako mi se jako dopadaš.

OTOPI ME

Ne znam kako ti reći
tko sam
i ne znam ti reći gdje me možeš pronaći.
Ali u rano proljeće
na sjevernoj strani luga
pod nabubrenim granjem šipkova grma
potraži ono malo neotopljena snijega,
zaustavi se na tren i otopi me.

AKO ME PROMATRAŠ

Jutrom kad pođem s košarom
pobрати jabuke što su popadale u noći,
prolazim ispod tvojih prozora.
Trudim se hodati uspravno i skladno
i odgrnem kosu s obraza da me prepoznaš,
ako me slučajno promatraš dok prolazim.
Stišćem lug košare od sreće i zanosa
i hodam uspravno,
ako me promatraš.

POGLED U OKO

Zaviriš li jednom u nečije oko,
jako duboko, jako duboko,
probudit ćeš ljubav koja se skriva,
u oku topla, u njemu živa.
I zaviriš li malo u zjenicu meku,
reci nešto i čut ćeš jeku...
To toplina kaže: dodi bliže,
gledaj i druga ljubav već stiže!
U oku je sreća cijeloga svijeta
bez oka nema lijepoga ljeta,
a bez topline iz oka što zrači,
cijeli ti život ništa ne znači.

RUKE

Tvoja desna i moja lijeva.

Naše ruke.

Ovaj je kraj kao jaka preslika početka,
kao da između ničeg i nije bilo.

Kao mali čamac načinjen od deset prstiju,
okrenut naopačke. (Vi znate kako to izgleda.)

Sve je naše bilo u tom čamcu.

Tamo nam se maze otkucaji
bore nam se snage.

Ti zadržavaš stisak
ja popustim tu i tamo.

Naše su ruke tako slične!

Dugi koščati prsti.

Kažu da takve imaju lopovi i pijanisti
no to vrijedi samo za tebe.

Uski nam dlanovi isprekidanih linija života.
Da ih spojimo, bila bi duža...

Naš čamac plovi naopačke. Mocar je iznutra.
Dlanovi nam plaču od nemoći
sklizav stisak popušta
laganije nam se maze otkucaji.
Tvoja desna, tvojoj lijevoj.
Moja lijeva, mojoj desnoj.
Svaki od nas gradi svoj čamac
od svojih deset prstiju.
Tvoj čamac plovi naopačke
moj se njiše na desnom boku.

NE ČINIM TO ZBOG TEBE

Ne volim te zato što te volim,
volim te iz čistog očaja,
jer ne mogu voljeti druge.

Ne gledam te namjerno,
radim to iz navike,
jer kažu da je zeleno zdravo za oči,
a tvoje su oči zelene.

Ne vozim se s tobom,
jer volim biti s tobom,
vozim se s tobom,
jer ne volim ići pješice.

Ne raspuštam kosu jer ti to voliš,
raspuštam je zato,
jer mi je tako najjednostavnije.

Ne šutim zato jer s tobom,
riječi nisu potrebne,
šutim jer ti nemam što reći.

MALO PROSTORA ZA SKRIVANJE

Možda znaš gdje bi se mogla
sakriti od tebe?

Na neko tiho i skrovito mjesto
sa malo sunca i sa tri
kaplje hladne izvorske vode
sakrivene u čaši neprocvalog ljiljana.

Možda znaš gdje bih mogla
sakriti bar dio sebe
i sačuvati sve ono što si kradem
i čime se sada razbacujem
neskromno i bez žaljenja...
...sve svoje riječi,
sve poglede i maštanja
sva poštovanja i žrtvovanja,
sve nježnosti i ljubavi...

Jedno skromno i prozračno mjesto
daleko od mene,
dok me još ima,
dok me ne nestane.

MAČE

Dok ti se pogledi
nježno svijaju uz moje lice,
ko sklopčano mače u prvom
snu
srce mi glasno prede...

UŠUTKAJ ME POLJUPCEM

Previše pričam. Znam.
Želim da stvari izgledaju obično.
Mozaik riječi.
Ti voliš taj umjetnički izričaj!
A ja? Želim te zadiviti. Neprimjetno.
Da stanem sama od sebe?
Nikako – uplašila bih samu sebe
tišinom!
Mi? Mi smo prijatelji.
Toliko ti toga želim ispričati,
odavno se nismo vidjeli!
Ti dopuštaš da te omamim pričom,
običnom prijateljskom.
I ja nastavljam. Meljem. Bez prekida.
Do vraga! Ušutkaj me poljupcem!

LJUBAVNA ŠTEDNJA

Ljubav nikad nisam
štedjela.
Zašto se onda čudim
što je nemam?

HOD SE NASTAVLJA

Hodamo. Činili smo to toliko puta.

Tvoj jedan, moja dva i po koraka.

Meni uvijek treba malo više.

Hodamo. Ja nemam ravnoteže

malo se zanosim u stranu, nesigurno,

po zamišljenoj liniji vraćam se i odmičem,

cupkam kao patka!

Tvoji su koraci pravilniji

paziš na dovoljan razmak među stopalima

mada izdaleka izgleda

kao da se malo nabacuješ udovima,

tipično muški.

Hod se nastavlja, slijedi nas vjetar.

Toplo. Vruće. Hladno. Igra.

Razumijemo se, to je bitno.

Predizborna šutnja, a sve je odlučeno.

Hod se nastavlja.

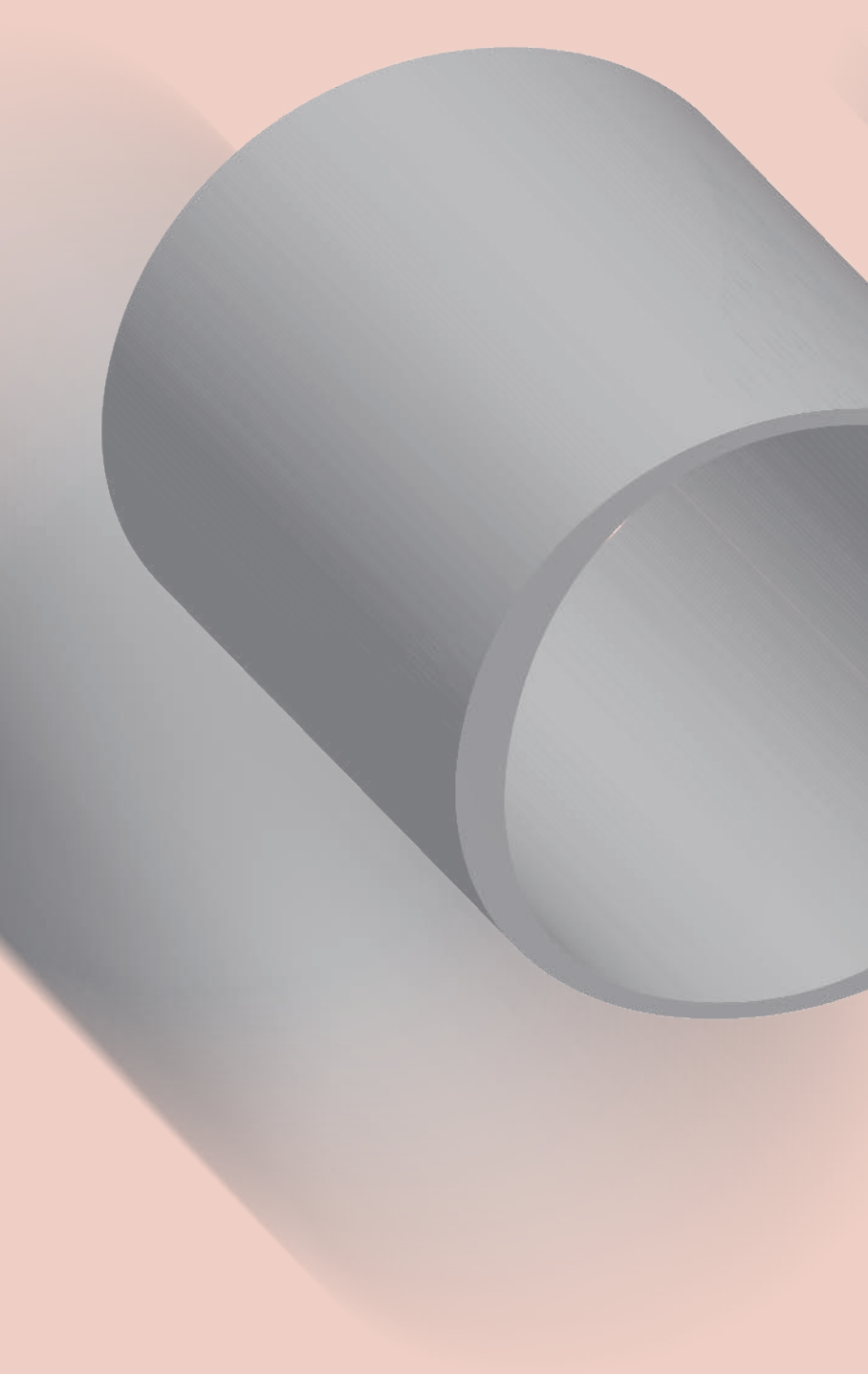
Moja dva i po, moja dva i po koraka

malo se zanosim u lijevo, malo u desno

cupkam kao patka, nesigurno.

Moja dva i po koraka.

Moja dva i po koraka. Hod se nastavlja.

TVOJE OČI

Tvoje oči još i danas zabljescu
kao oštrica nabrušenih noževa
okrznuvši vruću opnu moje duše.
Ona se napne u trenu i zadrhti.

MOLBA

Molim te dovrši misao
što je zaostala u tvojim očima,
ja ću te čekati žmireći.
A kad je dovršiš daj mi znak
i ja ću ti dopustiti da je pretočiš
u dubinu mojih zjenica.

TAKO SAM JAKO ŽENA

Ne stvaraj sliku o meni,
stvaraj mene.
Sada od mene možeš činiti što te volja.
Zaželjela sam se podatnosti.
Zapljusnuo me osjećaj tako ženski i
mekan.
Vodi me i puštaj, ostavljaj, mazi,
vrijeđaj i laži, pričaj o svemu što ne
razumijem!
Diraj me i zadiivi sitnicom.
Samo budi i otpjet ću
samo budi i šutjet ću
kad poželiš, otvorit ću usta
oči moje bit će savitljive.
... i što želiš... sve
jer tako sam jako žena.

NEDJELJNI RUČAK

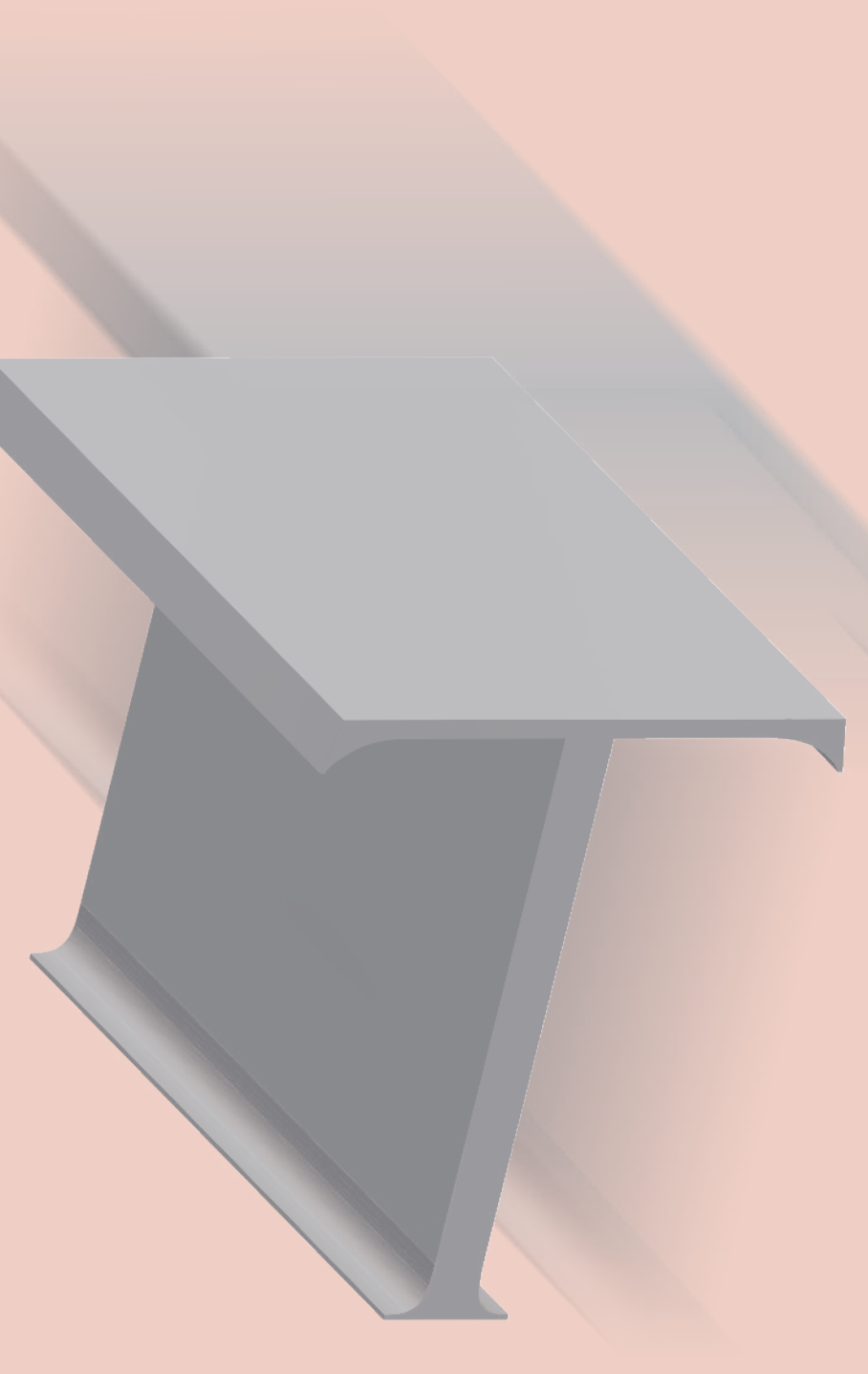
Nedjeljni ručak...
bistra juha,
u tanjuru abeceda tijesta.
Tražim slova tvoga imena,
jedanaest ih je:
Kratko se oslovljavaš, mladiću!
No mojih slova ima manje.
U žlici te imam,
u slovima, tvoj život
nestat će u dubini moje energije.
Cijeli si nestao, rastopio se
u toplini mojih usta.
Pojest ću i tvoje inicijale.
Tako si malen u mojim očima,
tijesto u tanjuru
nestaješ u srku juhe...
Nedjeljni ručak...

Sutra izlazi novi „Večernji”,
pročitaj „crnu kroniku”:
„...pojela voljenu osobu...”
Pojela sam te, pojela sam te
i ostala gladna.
Nedovršeni skandal
u mojim osvetama na papiru.
Naći će se već neka druga
da smjesti te u svoju priču
gdje ćeš biti žrtva.
Neka će se druga potruditi
da budeš žrtva ljubavi...
Jednom ćemo, mladiću
ipak zamijeniti uloge.

X

GEOMETRIJA

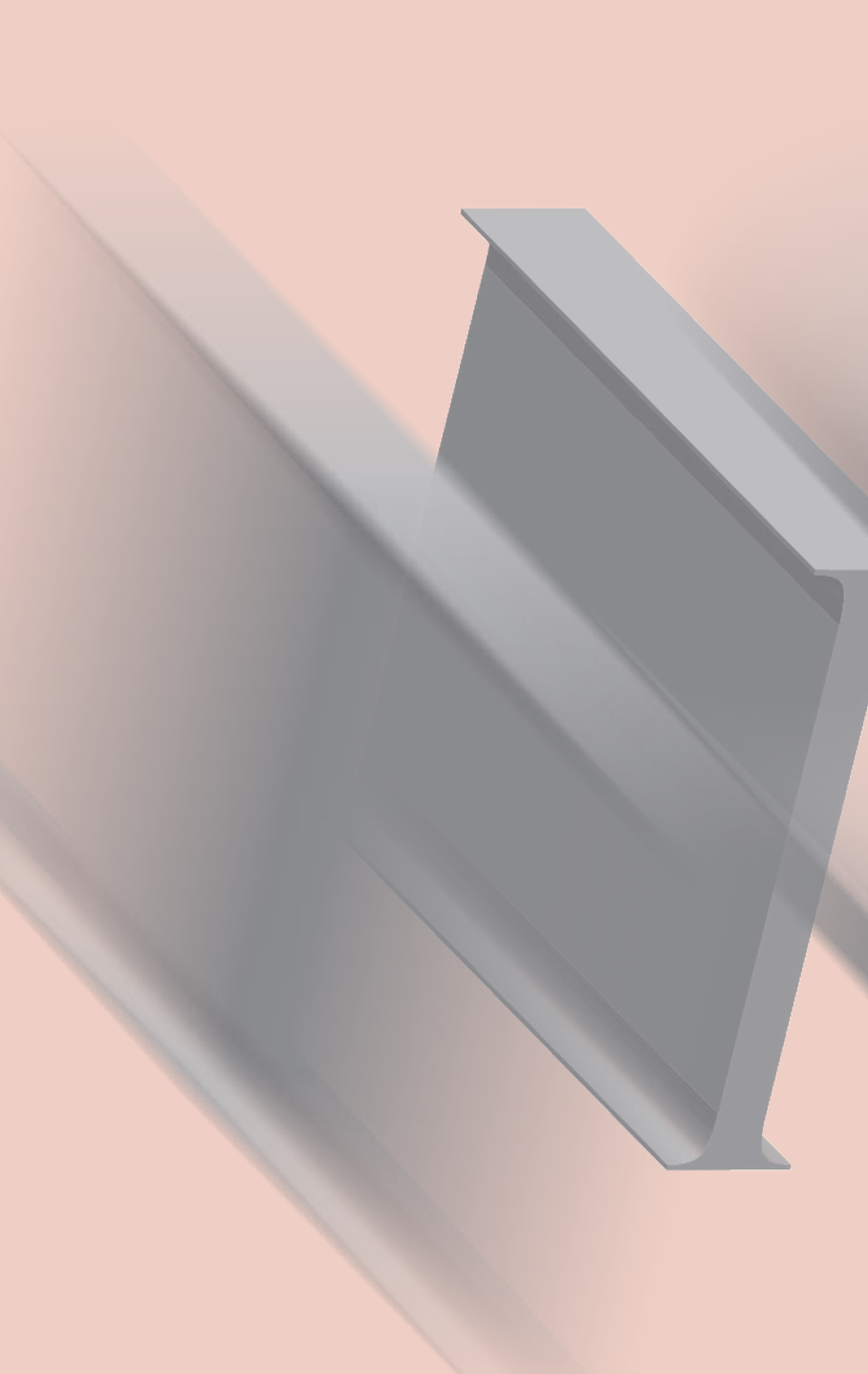
Besprijekoran red u tvome životu.
Uvijek sam mu se potajno divila.
Odabir glazbe i boja;
srijedom samo klasika.
Pomno odabran jelovnik
petkom isključivo piletina
(jer kažeš to još nije meso)
pa i tvoji pokreti
skladno smješteni u vremenskim
razmacima,
pogledi pod pravim kutom,
čista geometrija.
Opran otirač pred vratima
i uredovni dani za ljubav.

PRISTANAK

Da krenem prema tebi
bio bi to
pristanak na čekanja
na autobusnim stanicama
uvučenim u prorijedene drvorede divljih
keštena.

Kod zaustavljanja autobusa
ljudi bi zujali u moja stopala,
iščitavali izraz moga lica,
pokušali bi dotjerati natrag
moj pogled iz daljine,
kamo sam ga pustila da ode.
Gumbi na mom kaputu bili bi samo točke
u njihovim nedorečenim mislima.
Da otkopčam kaput, vidjeli bi nabore
na haljini
zarež za zarezom
i priče ne bi imale kraja!

A ja bih čekala zabodenih stopala
u podrptom asfaltu,
čuvala bih pogled u daljini
izvlačeći ruke iz džepova
tek da provjerim gumbe!

ZALUTALA LJUBAV

Dok diraš me dahom ugrijanim
moji se obrazi navikavaju na nježnost.
Srce mi je tako blizu usana
možeš ga dodirnuti prstima.
Tvoji poljupci prijanjaju uz njega
jedan po jedan, topli i zgusnuti.
Ne varaj me nježnošću
ako je tvoja ljubav zalutala u šetnji.
Spojimo dlanove
I ja ću te ispratiti iz svoga vrta
pozdravit ću te jednim
od svojih najmirnijih pogleda.
Ako je tvoja ljubav zalutala u šetnji
ne čekaj ovdje jutro.
Zora će biti umorna, zatrpana rosom
a tvoja su krila tako meka,
neotporna na nabujale kapi.
Dodi da te ispratim, uskrati mi nježnost
jer svaki dodir usana
mogao bi ostati ogrebotina.

BODY LANGUAGE ¹

Prođeš li ikada pored mene
bez pozdrava, bez smiješka,
znat ću da nosiš poruku.

Ako pogledaš prvo
u moje noge
uspinjući se do grudiju,
a onda do očiju,
znat ću da me više ne voliš.

Ako ikada prođeš
pored mene bez zastajkivanja
samo s toplinom u zjenicama,
znat ću da ti je stalo.

Ako odeš na drugu stranu ulice
kad me ugledaš
kako ti se približavam,
znat ću da me se bojiš.

A ako me pričekaš
da od točke iz daljine
postanem bista na tvome postolju,
znat ću da moram otići...
jer se želiš oprostiti.

BOL

Umire svijeća.

Plamen se utapa u lokvi vrelog voska,
nemirno trza uz nit fitilja.

U sve jačem stisku tame
moje suze pomažu
tvojima kliznuti niz lice.

Ti gledaš kako se gase žarulje.
Više se ne nazire niz. Šteta.
Bile su tako skladno poslagane.
Titraju, pucketaju i izgore...
S lijeve strane na samom početku
još je jedna sigurna u svojoj snazi:
mliječno isijava sto vati!
Ova bliže sredini još se drži nekako,
a ovaj red odmah do nje se sasvim ugasio.
Ne trudimo se više. A sve je tako
jednostavno.
Tri pokreta rukom:
stara staklena kruška iz grla,
nova staklena kruška u grlo...
Redukcija ili nemar?
Zar će od svega ostati
samo isprekidani niz?
Šteta. A bile su tako skladno poslagane.

KONTRAST

Ti odlaziš,
ostavljaš tragove
...možda se jednom po istima vratiš.
Nema povratka!
Neću ti dopustiti,
iako to priželjkujem.
Ti odlaziš i šutiš
ostaješ i pričaš
gledaš i smiješ se,
sve ti je isto
sve ti je jednako lako,
kao kad oblačiš kaput,
kao kad zatvaraš vrata.
Meni je teško trepnuti okom
i zaustaviti suzu,
meni je teško maknuti kosu s lica,
meni je teško ispružiti dlan...
... i ne mogu tek tako biti hrabra
kad znam da već u predvečerje
moram krenuti ni od čega.

TEBI SAMO DRAGA DJEVOJKA

Ne gledaj me tako, odlazi!
Ne prisjećaj me više, zaboravi!
Vrijeme će ti reći što da napraviš.
Ti samo smogni snage da si oprostiš.

Prekasno je da se prizna istina.
Davno sam te za nju molila.
Još jučer sam te zbog nje čekala.
Mrzila te, voljela i preboljela.

Ne pitaj me zar je stvarno gotovo.
Još ima nečeg, al' to nije dovoljno.
Bila sam mu sve i jedina,
a tebi samo draga djevojka.

VRŠCI TVOJIH PRSTIJU

Svaku noć budim se
kao da me diraju
vršci tvojih prstiju.
Svaki put kad uvečer
gledam zvijezda tragove
ja čujem kako govore
usne tvojih sjećanja.
I poredaju se ulicom
s lijeve strane pravilno
sjene onih godina
kad smo bili zajedno.
I svaki put kad nanovo
šapćem svoju molitvu
osjećam kako nestajem
u snu tvom i sjećanju.

NEOPROSTIVO DOBAR

Ne krivim te što nisi smogao hrabrosti
da me pitaš volim li igru zvijezda u modrom,
ali ti ne mogu oprostiti
što mi nisi pružio ni jedan valjani razlog
da te pamtim kao loše iskustvo.

PUSTI JE NEKA UMRE

Pusti!
Ne liječi ovu ljubav!
Ta ona to više i nije.
Pusti je neka umre
tiho i dostojanstveno,
čisto i iskreno,
baš kako se i rodila.

***

Koliko svitanja
mora dočekati sutone
da bi naučili
da ljubav nije dovoljno jaka
da nas spriječi
da grijeshimo.

***

Tako brzo prolazi vrijeme
da ne stignemo shvatiti
kako se zapravo bojimo
neznanca u sebi.

TRAJATI

U tvojim zadnjim poljupcima
bilo je previše strpljenja i vječnosti,
nejasnih cjelina što su me omamile.

Zbunih se...

Trajati...

Željela sam samo trajati!

Zagrabih rukom do dna posude
pograbih to malo što je ostalo,
stisnuh u šaku...

Ni sad je još ne otvaram.

LET

Ako te želim zadržati
moram ti dati dovoljno
prostora
da raširiš krila i odletiš.

Sklopi me ko mokri kišobran
čvrsto prstima iscijedi me
nek klizi kiša kroz tvoj dlan
sve dok kapi se ne osuše.
A onda me odloži u kut
ko uvijek stavi sa strane
i nemoj biti zabrinut
žice su bile pokidane.

Sklopi me ko mokri kišobran
čvrsto prstima iscijedi me
danas je za tebe sunčan dan
jer ti krećeš dalje bez mene.
I samo me odloži u kut
spavat ću tamo dok ne svane,
a ti još noćas kreni na put
potraži nove kišobrane.

OPROST

Ako ti sada ne oprostim
neću više stići voljeti te.
Ta gdje da još nađem vremena
i da ti se svetim?

ODVIKAVANJE

Prošla je prva kriza.
Trepavice nisu kruto podignute od šoka.
Strašno je kako riječi mogu ukrutiti pogled.
Vrijeme ga topi polako.
Misli ga cijede ko vosak.
Dobro je riješiti se zle tekućine.
Bolje da prolijem pogled
nego da se ti napajaš njime!
Odvikavam se. Ne ide to tek tako.
O, kako bih se samo mogla pomamiti
za tvojim glasom!
Zato sam se odmakla. Ne čujem te više.
Tek malo prisluškujem sjećanja.
I nije to neka priča.
Sve snažnije ti odolijevam.
Odvikavam se ja od tebe.
Ni glas, ni lice, ni pismo
ni mjesta na koja zalaziš,
ni pjesme kojima se opijaš
ma niti okusila nisam već dvadeset i jedan dan!
Tri tjedna sam čista od tebe.

RAZDOR

Reci sve. Ošini me istinom,
ne štedi me!

Prelomi, raskomadaj, sasijeci
ovu dušu, nek se razlije ljubav
što je u njoj zastala.

Ne gledaj u ove oči staklom okovane
tvoja se svjetlost od njih odbija!

I pusti moju ruku
da i tvoja od nje ne ozebe.

Sve se ruši...

Ruše se kuće,

ruše se ljubavi i prijateljstva

i gnijezda.

Život se ruši. Tužno, bez veze.

Bez smisla i milosti.

Ne gradite ništa! Mirujte.

Sve se i onako na kraju sruši.

Ruši se staro i dotrajalo,

novo, loše izgrađeno, trajno, vječno... sve.

JATO MODRIH PTICA

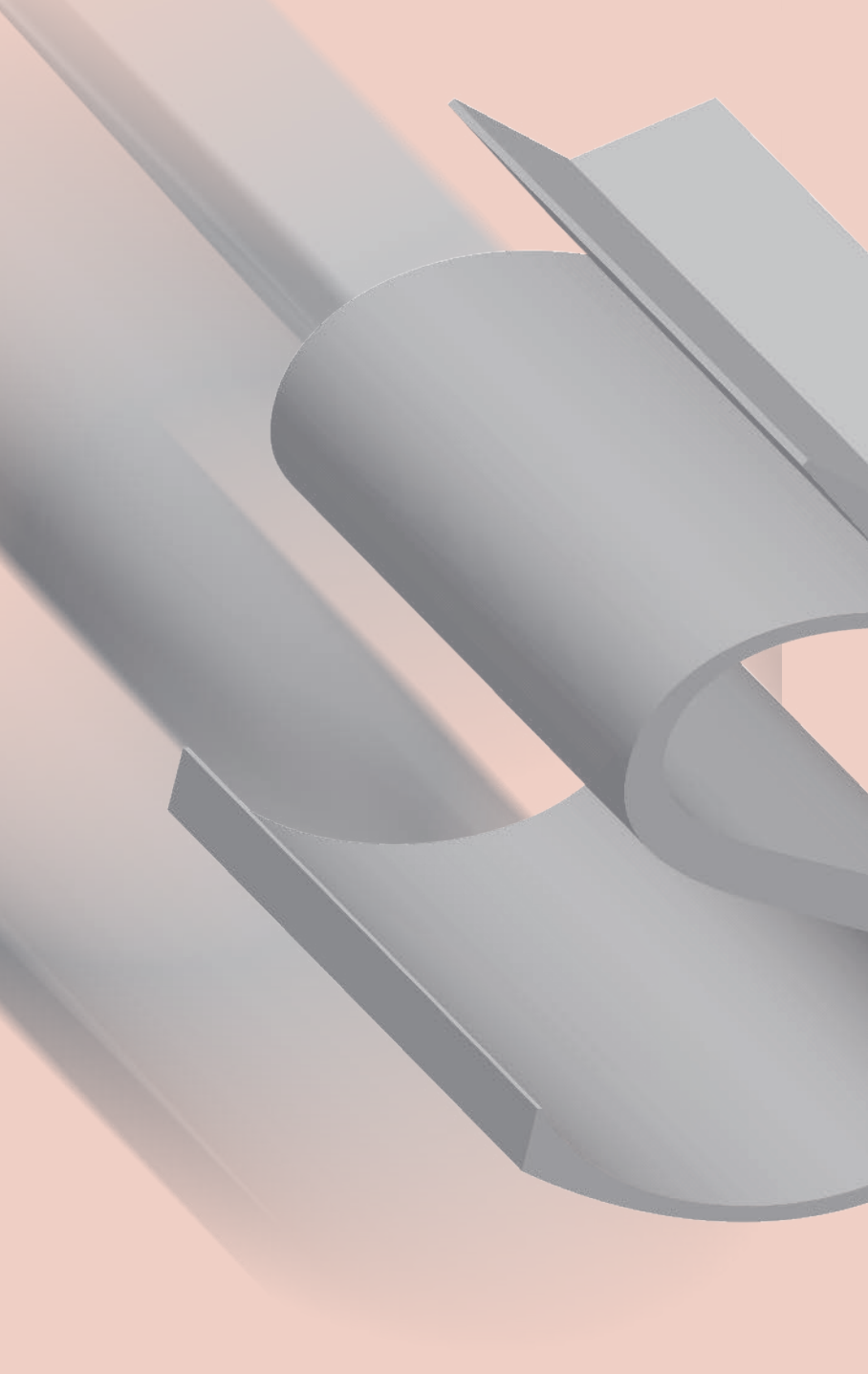
Pst! Ne govori ništa,
samo me pozdravi u hodu
i nježno se osmjehni.
Ja ću u tvojim očima ostati
jato modrih ptica,
oduvijek si volio promatrati kako lete.

Samo prođi tiho i ne boj se!
Polako, da se jato ne razleti.
O, samo da si pružio ruke
one bi ti sletjele na dlanove...

I sutra ćeš možda opet
naletjeti na jato modrih ptica,
samo prođi tiho i ne boj se!

ŽELIM RAZGOVARATI

Želim razgovarati s nekim
tko me dobro poznaje!
S nekim tko neće pitati:
kako to misliš
i bez onog: zar je to u redu?
Želim razgovarati s nekim
tko ne govori:
ne shvaćam te; tvoje su ideje čudne;
ti si drugačija (luda?).
S nekim hoću razgovarati,
a da ne moram u dvije rečenice
pet puta reći:
molim te, nemoj me krivo shvatiti.
Voljela bih razgovarati
bez reda, bez folije i salveta,
bez kazaljki, bez sebe – o svemu!

UPOZNATI ŽELIM SEBE

Jesam, priznajem da jesam
zagonetna osoba ispod ovih slova,
moja ambalaža su ove interpunkcije...
I točka na slovu „i” ima simbol.
Jesam, prikrivena sam u dijelovima,
rasuta u komadiće,
po vlastitim pjesmama.
Nedefinirana ličnost.
Moj život se uvukao
između redaka mojih stihova.
Slažite, slažite te krhotine
i probajte načiniti zagonetni lik!
Pronađite me! Pronađite me
u ovim toplim stihovima.
Bit ću vam doživotno zahvalna
ako ustanovite tko sam i gdje sam!
Kako izgledam!?

Ja žudim, jednostavno ludujem
i tako bih proketo rado
jednom napokon htjela
Upoznati sebe!

REKLI SU MI – PITALA SAM

Rekli su mi da vjerujem samo u ono
što mogu držati u ruci.
Nisam se s njima složila.
Rekli su mi da sam u zabludi.
Nisam se trudila pojasniti – ne bi shvatili.
Ne mogu se boriti protiv cijelog svijeta.
Rekli su mi da je ono u što vjerujem varka.
Znam da nisu u pravu.
Sve što imaju čista je obmana.
Rekli su mi: – Vjeruj u oštrinu brida!
Rekli su mi: – Vjeruj u glatkoću oblina!
Rekli su mi: – Vjeruj u mekoću perja!
Rekli su mi: – Vjeruj u tvrdoću kamena!
Pitala sam: – Možete li opipati pogled?
Pitala sam: – Možete li opipati ljubav?
Pitala sam: – Možete li dodirnuti smijeh?
Pitala sam: – Možete li dodirnuti čežnju?

Šutjeli su. Kao da su se sramili.
Ne znam jesu li mi vjerovali.
Rekla sam im da ne mogu dodirnuti moć
novaca.
Rekli su mi da novcem mogu sve.
Možda, ali ne novčanicom.
Možete samo vjerom u njezinu vrijednost.
Rekli su mi: – Ti si luda!
Možda, ali nisam u zabludi.
Smijali su se.
I ja sam se smijala.
Otišli su.
Ja sam ostala.

RECITE MI, ZAŠTO?

Molim vas, recite mi zašto
ne mogu sačuvati niti jednu suzu
barem do jutra,
da im pokažem
kako sam i ja plakala?
Molim vas, recite mi
kako se hoda glasnije
da ih prenem jednom izasna,
da vidim kako trznu kapcima...
Recite mi, zašto
se i moj san kida
onda kad poželim da traje vječno
i zašto uvijek, na istom mjestu,
posumnjam u stvarnost svoga
postojanja?

Pitam hoću li se ikad
uklopiti u kombinaciju nečije sreće,
i postoji li ono
što će me veseliti i biti samo moje?
Ne mogu više živjeti
zidajući život od prošlosti i uspomena.
Jednostavno ne pripadam nikom,
a najmanje sebi samoj.
Izluduje me neizvjesnost nedjeljnog jutra
i razočaranje što dolazi kasnije.
Ti udarci koje dobivam
od ljudi koje sam voljela
ipak su profinjeni, birani
i mene dostojni.

MOJ PAUNE

U plavičasto jezero, tako glatko, pitomo
utapaš sjene svojih šara, moj paune!

Okrećeš glavu u stranu
i kroz modro tkanje svoje lepeze
sitno i sramežljivo provlačiš poglede do
šikarja.

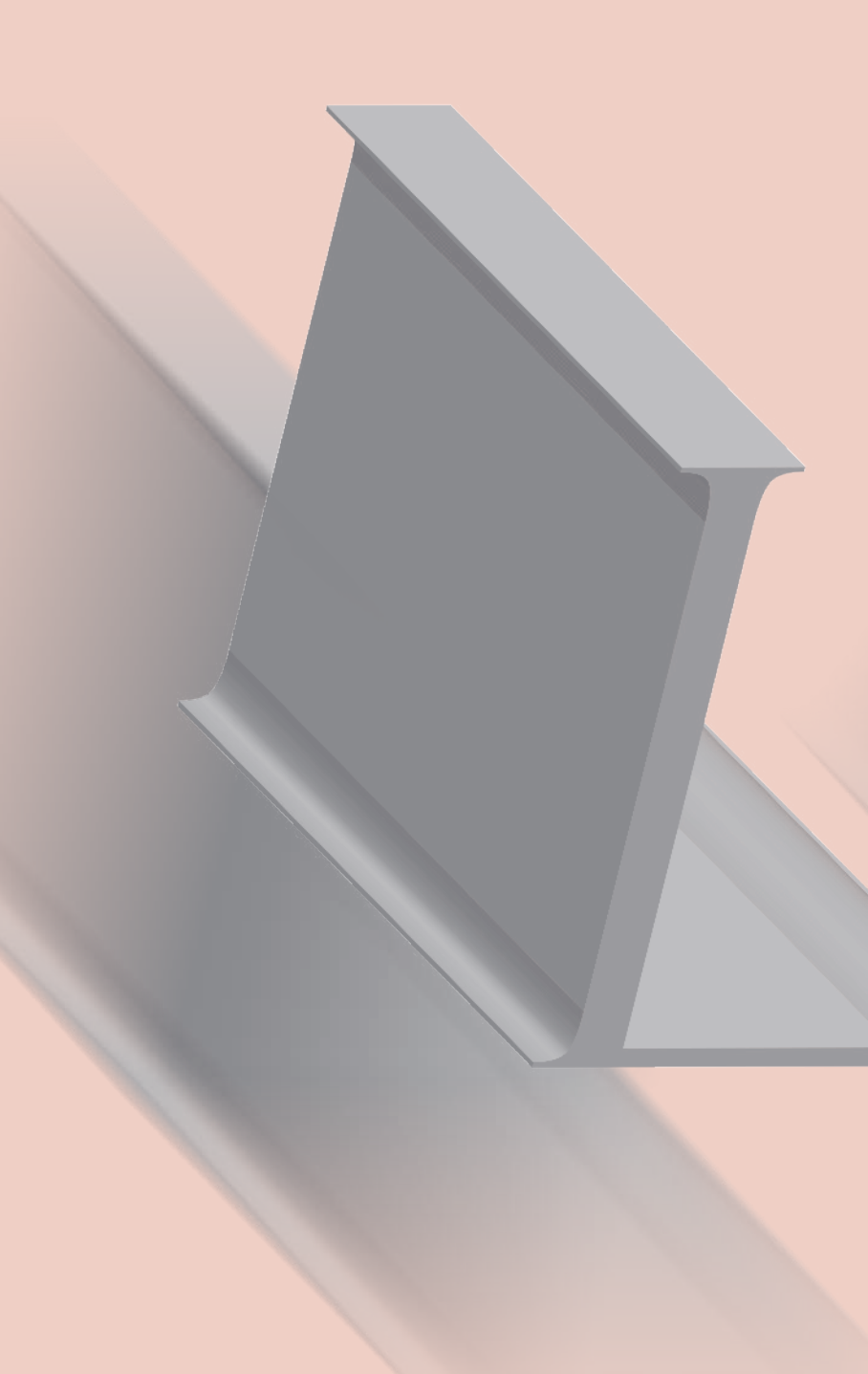
U šikarju se skrivaju sitne ptice
zanesene i pritajene.

Poneka hrabrija pogodi te zrnom žita,
neke te izazivaju cvrkutom
neke tek tiho šušnu nožicama o lišće.

Jedna je zapela krilom o gustiš,
ispalo joj zrno iz kljuna
od ljepote tvoje ne može ni zapjevati!

KAD SE VODA PRIMIRI

Kad zamutiš vodu – sve je isto!
I dno i površina.
Ništa ne vidiš, sve se burka nemirno.
Sve je isto! Mrlje ti ne smetaju jer ih ne vidiš.
S vremenom se voda primiri.
Kroz malo gornje bistrine samo se vidi mulj.

KASNA KRETANJA

Kasna kretanja...
u komešanju straha
let pogleda
do granice zabranjenog
sumnjivi obrazi...
potencijalni ubojice,
džepari i manijaci
žvaču svoju hrabrost.
Pokreti ohrabrenja,
izgubljeno poštovanje...
osjećaj napuštenosti
strah od kriminala...
što prije stići kući!

NA ODJELU PAPIRNATE KONFEKCIJE

Kao na odjelu papirnatih konfekcija
arči u svim formatima i bojama.

Gornje stranice požutjele i bridovi
do pola hrpe.

Bilježnice s debelim koricama
ima i plastificiranih,
njeđujemo recikliranje!

A4 format, visoki i niski karo
ima i čisto bijelog u istom formatu,
a i u bojama.

Toaletni papir u rolama
jednoslojni, dvoslojni, troslojni
i u ostalim slojevima
pa i na listiće.

Njeđno, u svim pastelnim bojama.

Razglednice iz svih krajeva vrta i okućnice.

Čestitke za sve važne trenutke u životu:
za prvu palačinku,
prvu frizuru, prvo udvaranje
i za položen vozački ispit.
Na odjelu papirnate konfekcije
na policama sortirani obrasci
od važnosti i statistike.
Knjige žalbi i molbi
knjige popisa i propisa
knjige o nabavi i zabavi
o prodaji i udaji, o ulazu i prolazu
sve po danima, mjesecima i trajno.
Ažurno i dokumentirano, sjajno!

GLUMCIMA

Mijenjate se nadahnućem,
urlicima, kretnjama,
naštimavanjem glasnica,
perikom, disanjem na odbrojavanje.
U falsificiranim životima
princeza, kraljeva i gradskih fukara;
u halterima kurtizana,
u hirovima viteza,
u prosjačkim prnjama,
u ruglu publike...

...uskrsnuti muzikom na nečiji dodir
se budite u nečiji tuđi bitak,
vi ste jednostavno složeni
u složenim jednostavnostima,
vi mi se činite dalekima
dok stojim dvije stope od vas
dok gledate svisoka
u nizini svoga horizonta,
vi šetate improviziranim ulicama,
vi ležite na stvarima koje ne postoje,
one nisu oko vas, vi ih ne vidite,
one su u vama,

vi ih osjećate
dok vas grizu i štipaju
dok vas okružuju i zavode.
Vi ste miris pokošene trave
u opipljivom obliku,
u pahuljicama perja
što se rasulo iz jastučnice
pod nervnim djelovanjem
razmažene jedinice.
Vi ste mimika u prostoru,
trzaj vremena.
Blic – unatrag na drugo stoljeće.
Vi ste u sebi svoji,
naši i svačiji,
vi ste životom predodređeni
da puniti naše saće
radom pčelinjih kretnji
umočenih u pelud procvalog kestena,
vaše se kretnje cijene
i ljekovite su
kao i med kestena
ukraden mucu pčela.

POSJET SAMOĆI

Potražiš li ikada samoću
praznih ruku pođi do kraja.
Na goloj hridi
čuva je vjetar,
ledene kiše...
Magle je blagim pogledom prate,
virovi tajni uz nju snivaju,
popisi nestalih uz nju uživaju.
Ne, ne možeš zalutati,
samo se ona zove... samoća.
Ne! Sunce ti neće pokazati put.
Tek blijedi mjesec kad
se jedne noći odjene u kralja
odvest će te do sablasno bijele tame,
do samotnih ralja.

OTUĐENJE

Opet sam se zatekla sama
i vidim se
kako otuđujem vrijeme djevojci
koja bi bez mene
možda i imala priliku.
Oštećena je mojom tišinom.
U cijeloj priči
samo su moja ramena živa,
i trbuh!
Pomiču se kod disanja.
Koja to od nas dvije diše?
Da mene nema,
možda bi se ta ramena
ponekad i zatresla
i trbuh bi stegnuo mišiće
od smijeha, ponekad
da se ne zateknem sama.

VOLIM BITI SAMA

Kad zamiriše večer
Ja odlazim biti sama.
Kad orose smrznuli obrazi
Ja odlazim biti sama.

Kad se osami mjesec na oblačnom nebu
Kad osami kraj zvjezdica
I ja odlazim biti sama.
Kad zapjeva veselo društvo,
Ja odlazim biti sama.
Samoća je dio mene,
Ona mi vraća mir.

TI SI SAM

U toj stisci ti si sam
u tom gusto natrpanom prostoru ti si sam
ti si sam bez oslonca...
ne možeš biti siguran...
ti prsti što su uprti u tebe
ne pomažu ti da se ne srušiš...
I zato ne trudi se!
Jer si sam u ovoj katakombi strepnje
a i dani raštrkani posvuda
tek dio su tvoje neizvjesne šetnje.
I ne zaboravi – ti si sam
nemaš se na koga osloniti
a i tvoje te vrline napuštaju
u trenucima kad si sam
u toj gomili što te dodiruje
ti si sam u okovima...
U svojoj čahuri ličinka osuđena da samuje,
sami su i ovi dani zbog kojih samuješ,
u samotnoj prostoriji gdje vonja samoća,
tiho otkucavaju samotni sati,
tvoji su ciljevi osuđeni na samoću.

RAZLOG OSTANKA

Par puta, samo nekoliko puta
na trenutak sam pomislila:
Da odem! Zauvijek!
Koliko će trajati to zauvijek?
Hoće li me jako boljeti?
Može li boljeti više nego sada?
Hoće li me nazvati kukavicom?

***

Možda bih stvarno otišla
u jednom u tih nekoliko puta,
možda bih se stvarno odlučila
da nije baš svaki put u tih nekoliko puta
bio prekrasan plav i sunčan dan.

***

Nisam otišla,
nisam i neću,
jer bi povrijeđeni ostali
koji to najmanje zavređuju.

***

Moje pjesme ostale bi same,
spaljene i zauvijek zaboravljene.

JA IMAM SAMO SVOJU PJESMU

Ja prihvaćam ružno
da bih znala cijeniti dobro
i ljubim svoju tugu
da bih mogla voljeti sreću.
Ja se smiješim neprijatelju
da bih mogla zagrliti prijatelja,
dok putuju moji snovi.
Jer imam svoj život
da mu kažem hvala,
jer imam i dušu
da joj kažem zbogom
jer imam i tebe, pjesmo moja,
ja želim ostati zauvijek s tobom.

Sjećanje na Željku: Ako ti sada ne oprostim/ neću više stići voljeti te.

Latice i sreća uvijek me sjete Laza kakav pamtim iz svojega djetinjstva i takvog sam ga kasnije našla u Željkinim pjesmama, djetinjstvo u zagrljaju prirode, mirisu zemlje i vjetra, na rosnoj travi među potočnicama, pčelama i mušicama, gdje u svijetu predivnih snova/ maleno dijete spava... Kasnije, u nekim pjesmama čeznut će za tim djetinjim doživljajem svijeta koji svi s godinama gubimo i više ga ne možemo vratiti (*ali nebo me više ne gleda*). Završava jedan dječji san. Tu je, na tom Lazu, počeo i završio jedan život.

No, ne mora uvijek biti ljepše/ onom tko je veći shvatila je Željka vrlo rano, vrlo oštroumno, i ti su stihovi iz pjesme *Latice i sreća* svojevrsna najava sljedećeg burnog životnog razdoblja. Iščekivanja. Iščekivanja mladosti. Reći će: *bojim se... da mi se nešto/ lijepo ne dogodi...* Pjesnici nas jednostavnim riječima začude, po tome su pravi pjesnici, u njihovu stihu osjetimo svoju istinu, on nas pogodi, prodrma, zaustavi...kao ovaj njezin stih. Samoća, strah, rascjep, mir, oproštaj od djetinjstva, iluzija sklada, putovanje, prva ljubavna patnja. I tako Željka iz mogega sjećanja odrasta u svojim pjesmama. I u njima umjetnički raste i sazrijeva...

A ljubav je tu od rođenja do nestajanja, centar, točka od koje se sve širi, život buja u svim svojim oblicima; Željka je majstorica čiste slike, s malo pravih riječi ostavlja trag, pogada smisao. Njena je omiljena književna krivulja elipsa. U njoj je izražajnost Željkiine geometrije. Pjesničko je umijeće u neizgovorenem, u neizrečenom, u prazninama. Rijetke su dulje

pjesme, meni drage *Ruke*. Stih *Ako ti sada ne oprostim/ neću više stići voljeti te* dobro ilustrira taj mladenački žar, nestrpljenje, užurbanost, energiju, želju da se dogodi ljubav, da se ostvari, a istovremeno taj stih kao da naslućuje da vremena uistinu (iako je tek na pragu mladosti) neće biti puno. Osim u pjesmama. U njima joj ostaje sve vrijeme svijeta. U njima i dalje razgovara s nama (*Voljela bih razgovarati*) koji čitajući ove stihove oživljavamo prošlo vrijeme svojih života i imamo pred očima pojavu, a u ušima glas te nas prolaze trnci. Isto tako, razgovara i s mnogima drugima koji ju poznaju samo po ekspresivnosti njezina stiha i u čije se živote uvukla takva snažna, lijepa i nepobjediva, energijom vječne mladosti. Koja tek upoznaje svijet i samu sebe: *Pronadite me/ u ovim toplim stihovima. / Bit ću vam doživotno zahvalna.*

Moja Željka uživa i pati u svojoj samoći, tom prokletstvu i blagoslovu pjesnika. (U pjesmi *Volim biti sama: Samoća je dio mene,/ Ona mi vraća mir*; a u pjesmi *Posjet samoći: odvest će te...do samotnih ralja*). U najmračnijoj usamljenosti najtežih kriza Željka će reći: *Nisam otišla,/ nisam i neću*, a kao *Razlog ostanka* (naslov pjesme) navodi: *Moje pjesme ostale bi same,/ spaljene i zauvijek zaboravljene*. Kako da ravnodušno čitam ove stihove? Uistinu, nije otišla. Uistinu, i mi čitatelji sudjelujemo u stvaranju smisla, i naša je perspektiva važna i tekst- pjesma reflektira se u nama, u prostoru, vremenu, u još nekoj možda dimenziji i dobiva nova dodatna značenja, zrači na novi način. Samo, mora biti dovoljno dobar, mora biti dovoljno iskren i umjetnički snažan da nade put do našega srca. Zato nije otišla i njene pjesme nisu same, nije *mrtav pjesnik*, nego i ovom zbirkom nastavljamo vječni hod lirike, i njezin hod.

SADRŽAJ

- 5 Enes Kišević: Nisam otišla
- 6 Marija Lamot: Željki u spomen

- 11 TAMO GDJE SE SLIJEVA MOJA SVJETLOST
- 12 DJEČJI SAN
- 13 LATICE I SREĆA
- 14 SAMO DA POZDRAVIM DAN
- 17 GLADNA SAM PLAVOG
- 18 SVJETLOST STVARA ZVUK
- 19 MUŠICE
- 20 NA POVRŠINI VREMENA
- 21 NEŠTO O NEČEMU
- 22 PRIZNANJE
- 23 TREBAM VREMENA
- 25 RASCJEP
- 26 NEODREĐENA
- 27 JOŠ JEDNOJ ANI
- 28 IGRAJ SE SA MNOM!
- 30 NISAM ARETA
- 31 OGRADA
- 32 U MISLIMA NA VJEČNOST
- 33 VELIČANSTVO PATNJE
- 34 PATIM
- 35 SJEĆAM SE
- 36 OTOPI ME
- 37 AKO ME PROMATRAŠ
- 39 POGLED U OKO
- 40 RUKE
- 42 NE ČINIM TO ZBOG TEBE
- 43 MALO PROSTORA ZA SKRIVANJE
- 44 MAČE
- 45 UŠUTKAJ ME POLJUPCEM
- 46 LJUBAVNA ŠTEDNJA
- 47 HOD SE NASTAVLJA
- 49 TVOJE OČI
- 50 MOLBA
- 51 TAKO SAM JAKO ŽENA
- 52 NEDJELJNI RUČAK

57	GEOMETRIJA
58	PRISTANAK
61	ZALUTALA LJUBAV
62	BODY LANGUAGE
64	BOL
65	REDUKCIJA
66	KONTRAST
67	TEBI SAMO DRAGA DJEVOJKA
68	VRŠCI TVOJIH PRSTIJU
69	NEOPROSTIVO DOBAR
70	PUSTI JE NEKA UMRE
71	TRAJATI
72	LET
73	KIŠOBRAN
74	OPROST
75	ODVIKAVANJE
76	RAZDOR
77	RUŠENJE
78	JATO MODRIH PTICA
79	ŽELIM RAZGOVARATI
81	UPOZNATI ŽELIM SEBE
82	REKLI SU MI – PITALA SAM
84	RECITE MI, ZAŠTO?
85	PITAM SE
86	MOJ PAUNE
87	KAD SE VODA PRIMIRI
89	KASNA KRETANJA
90	NA ODJELU PAPIRNATE KONFEKCIJE
92	GLUMCIMA
94	POSJET SAMOĆI
95	OTUĐENJE
96	VOLIM BITI SAMA
97	TI SI SAM
98	RAZLOG OSTANKA
101	JA IMAM SAMO SVOJU PJESMU

103 Ivančica Tomorad: Sjećanje na Željku:
Ako ti sada ne oprostim/ neću više stići voljeti te.

Glavni pokrovitelj:

Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske

Pokrovitelji:

Krapinsko-zagorska županija

Nacionalno svetište Majke Božje Bistričke

Općina Marija Bistrica

Glavni medijski pokrovitelj:

Radio Marija Bistrica

Cijena:
26,00 €

9 789538 272059

